

Arrest

nr. 339 674 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 25 juli 2021 aan in België en dient op 29 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 6 februari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtun te zijn en gewoond te hebben in het dorp Wahidabad dat gelegen is in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U werkte als kleermaker in het centrum van Jalalabad, in een bazaar nabij het provinciehuis. In de moskee nabij uw huis kwamen regelmatig talibanstrijders bidden. Ze predikten ook tegen jongeren en zeiden dat ze voor hen moesten komen werken. Op een dag werd u toen u onderweg was naar uw werk tegengehouden bij een tijdelijke checkpost van de

taliban. U gaf aan dat u vlakbij het provinciehuis werkte. Hierop zeiden ze u dat het geen zin had om iets anders te doen en dat u bij hen moest komen.

Anderhalf jaar of twee jaar voor uw vertrek kwamen de taliban naar uw huis. U hoorde achteraf van uw vader dat ze gezegd hadden dat hij u naar hen moest sturen om met hen samen te werken. Uw vader stemde in, ook al was hij er tegen.

Zes maanden later werd uw vader opnieuw benaderd door de taliban. Ze zeiden dat ze iets gevraagd hadden, maar dat het nog niet gebeurd was. Ze dreigden ermee dat ze jullie oren en neus zouden afsnijden. Vervolgens werd een dreigbrief bij jullie thuis achtergelaten. Hierin werd gesteld dat er om samenwerking met u gevraagd was, maar dat u niet luisterde. U werd opgeroepen om zich aan te melden. Anders zou u vernietigd worden.

Ongeveer vijf of zes dagen nadat u de dreigbrief kreeg en ongeveer zeven of acht maanden na het tweede bezoek van de taliban aan uw huis, kwamen twee personen van de taliban naar uw winkel. Ze vroegen u waarom u niet luisterde en verwezen naar H. (...) die door hen geslagen en meegenomen werd en dreigden ermee dat u hetzelfde zou meemaken. Ze zeiden u dat u verplicht was om een magneetbom aan een militair voertuig te bevestigen. De baas van de bazaar die ook voor de NDS werkte zei dat u niet meer in de bazaar mocht komen werken.

Drie maanden later verliet u Afghanistan. Gezien u deze mensen nog een paar keer onderweg zag en u zich daardoor niet veilig voelde, stopte u met werken twee weken voor u Afghanistan verliet. Uiteindelijk vertrok u en reisde u naar België, waar u na een reis van zes maanden op 29 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek werd uw broer nog eenmaal staande gehouden door enkele taliban die naar u op zoek waren. Uw broer werd hierbij geslagen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u gedood zou worden door de taliban. U ging immers niet in op hun vraag tot samenwerking. U vreest dat u hetzelfde lot te wachten zou staan als uw familielid Q. H. (...), die eveneens niet inging op een vraag van de taliban om met hen samen te werken en een week voor uw vertrek doodgeschoten werd. Ook vreest u de baas van de bazaar waar u werkte. Hij had u immers verteld dat u in erge problemen kon komen omdat u contact had met het talibanlid dat naar uw winkel gekomen was.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel); de taskara van uw vader (kopie); twee verschillende foto's en het origineel van een bevestigingsbrief van uw dorpsheer ter bevestiging van uw woonplaats in Afghanistan; een dreigbrief (kopie); twee enveloppes (origineel) en een document van de post (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan het door u beweerde asielrelaas.

Vooreerst kan aangestipt worden dat het geenszins geloofwaardig overkomt dat u nauwelijks informatie kan aanreiken over uw beweerde belagers. In het licht van uw verklaringen dat de taliban meermaals bij u thuis kwamen, u persoonlijk benaderden, u een dreigbrief stuurden en ook na uw vertrek nog bij uw familie naar u kwamen vragen en uw broer sloegen (CGVS, p. 10, 11, 15, 20), kan nochtans verwacht worden dat u zou proberen meer informatie over uw belagers te weten te komen om het risico voor u en uw familie zo goed mogelijk te kunnen inschatten. Echter blijkt uw kennis over uw belagers zeer beperkt te zijn. Over de eerste keer dat de taliban naar uw huis kwamen, zegt u slechts dat het twee personen van de taliban met een motorfiets waren (CGVS, p. 16), maar wie ze precies waren, kan u niet verder specificeren. Gevraagd om zo precies mogelijk te zeggen wie er de tweede keer naar uw huis kwam, zegt u slechts dat het onbekende strijders waren en dat u het niet weet (CGVS, p. 17). U blijkt zelfs niet op de hoogte te zijn door wie de dreigbrief die u kreeg ondertekend is (CGVS, p. 17). Hoewel u aangeeft dit niet te weten (CGVS, p. 17), staat er nochtans op de dreigbrief duidelijk genoteerd dat deze afkomstig is van mawlawi E. A. (...) (CGVS, p. 18). Hiermee geconfronteerd en gepolst of u iets weet over deze persoon, luidt uw antwoord neen (CGVS, p. 18). Gevraagd of jullie zich dan niet informeerden naar deze persoon toen jullie de dreigbrief kregen, zegt u slechts dat jullie niet weten wie het is (CGVS, p. 18). Ook over de twee personen die naar uw winkel kwamen, zegt u slechts dat u hen niet kende en dat ze lange haren hadden (CGVS, p. 18). Op de vraag door wie uw broer tegengehouden werd na uw vertrek, luidt uw antwoord slechts 'de taliban', hetgeen wederom weinig gedetailleerd is (CGVS, p. 20). Dat u, die meermaals bedreigd werd, die een dreigbrief kreeg die duidelijk ondertekend werd door een bepaald persoon en wiens familie ook na zijn vertrek nog problemen kende, slechts dermate povere informatie kan aanreiken over wie precies van de taliban u bedreigde, schaadt de geloofwaardigheid van uw relaas ten zeerste.

Ook enkele vaststellingen omtrent de dreigbrief die u kreeg nopen ertoe te besluiten dat er aan uw relaas niet het minste geloof gehecht kan worden. Vooreerst kan hier nogmaals aangestipt worden dat u, zoals hierboven uitgebreid beschreven, niet op de hoogte bleek over wie deze dreigbrief ondertekend had. Voorts is het bevreemdend dat u deze brief bij de DVZ nog niet ter sprake bracht, terwijl er daar nochtans gevraagd werd om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hadden tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 25 augustus 2021). In het begin van uw interview op het CGVS bevestigde u dat uw interview bij de DVZ goed verlopen was en dat u er niets aan wenste te veranderen (CGVS, p. 3). Het is dan ook opmerkelijk dat u plots wel een dreigbrief ter sprake bracht tijdens uw interview op het CGVS. Geconfronteerd met het feit dat u deze dreigbrief niet vermeld had tijdens uw vorige interview, zegt u dat u het wel verteld had (CGVS, p. 22). Hoewel u meent dat u kan aantonen dat u het wel gezegd had, legt u geen bewijsmateriaal hieromtrent neer (CGVS, p. 22). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans verwacht worden dat hij zo snel mogelijk alle elementen van zijn relaas kenbaar maakt aan de asielinstanties. De vaststelling dat dit niet het geval blijkt, roept ernstige vraagtekens op. Daarnaast kan nog aangestipt worden dat de inhoud van de dreigbrief niet strookt met uw verklaringen. In deze brief staat genoteerd dat aan u gevraagd werd om bommen te plaatsen in militaire voertuigen van de overheid, maar dat u niet luisterde; en vervolgens wordt aangestipt dat men u nu naar de hel wilt sturen (CGVS, p. 18). U verklaarde echter dat u voor het eerst iets hoorde over bommen die keer in de winkel, dus nadat u de dreigbrief al kreeg (CGVS, p. 19). Gepolst of er ook in de dreigbrief iets geschreven stond over bommen, zei u dat er effectief iets over geschreven stond (CGVS, p. 19). Volgens u stond er in de dreigbrief dat ze u een magneetbom zouden geven die u aan een militair voertuig moest bevestigen en dat ze u zouden vermoorden als u niet meewerkte (CGVS, p. 19). Uit de eerder geciteerde inhoud van de dreigbrief blijkt echter dat men u reeds voordien al benaderd moet hebben met de vraag om bommen te plaatsen, gezien men er in aangeeft dat men u vroeg om bommen te plaatsen maar dat u dit weigerde. Dat uw verklaringen over wanneer men u voor het eerst gevraagd zou hebben om bommen te plaatsen niet overeen komen met wat er in de dreigbrief staat, werpt een smet op de geloofwaardigheid van uw relaas. Ook de datum die op de brief genoteerd staat roept enige vraagtekens op. U geeft aan dat u Afghanistan verliet op het einde van het winterseizoen en uit uw verklaringen blijkt voorts dat u de brief kreeg ongeveer drie maanden en vijf of zes dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.8, 17, 18). Op de brief zelf staat echter als datum 18/11/1441 (komt overeen met 9 juli 2020 in de Westerse kalender) genoteerd. Dit strookt niet. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat het kan zijn dat ze de brief al eerder hebben geschreven, maar dat u de brief slechts drie maanden voor uw vertrek in de winter kreeg (CGVS, p. 22). Dit is weinig overtuigend. Voorgaande vaststellingen betreffende de door u neergelegde dreigbrief ontsieren de geloofwaardigheid van uw relaas ten zeerste.

Voorts kunnen er ook zeer ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw houding in het licht van de bedreigingen die u kreeg, hetgeen wederom een knauw geeft aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde feiten. U schetst een situatie in uw omgeving waarbij de taliban mensen die samenwerking met hen weigeren toch gedwongen meenemen (CGVS, p. 14). Hierbij haalt u aan dat H. (.), een jongen met wie u soms cricket speelde een jaar voor uw vertrek werd meegenomen door de taliban nadat ze eerst gevraagd hadden aan hem om zich bij hun groepering aan te sluiten (CGVS, p. 14). Ondanks het feit dat uw eigen vriend gedwongen meegenomen werd, trof u geen doortastende voorzorgsmaatregelen om uzelf voor eenzelfde lot te behoeden. Ook al werden uw vader tweemaal benaderd, kreeg u een dreigbrief en werd u benaderd in de winkel - waardoor het toch zou moeten dagen dat het de taliban menens was -, bleef u uw handel en wandel verderzetten. Slechts twee weken voor uw vertrek stopte u met werken (CGVS, p. 5, 6). Gepolst of u bijvoorbeeld al overwoog om te vluchten nadat u de dreigbrief kreeg, stelt u dat jullie dachten dat de overheid de regio veilig zou maken (CGVS, p. 19). Indien u werkelijk in de nauwe schoentjes zat, is het merkwaardig dat u uw hoop zou stellen op de overheid en niet zelf het heft in eigen handen zou nemen. Ook stelt u dat het onmogelijk was om toen te vertrekken omdat jullie het geld niet hadden (CGVS, p. 19). Nochtans raakten jullie enige tijd later blijkbaar wel aan dit geld. Uw stelling dat u nog altijd naar uw werk kon gaan omdat de stad veilig was en omdat de taliban de macht niet hadden overdag (CGVS, p. 19), wordt ondergraven door uw eigen stelling dat er iemand van de taliban in uw winkel zelf opdaagde om u daar te bedreigen (CGVS, p. 11). Indien u daadwerkelijk in het vizier van de taliban gelopen zou zijn, kan verwacht worden dat u doeltreffendere maatregelen genomen zou hebben om zichzelf te beschermen.

Bovendien kan ook aangestipt worden dat het allerminst aannemelijk overkomt dat er voor uw broer die hetzelfde profiel had als u – S. (.), die ongeveer 21 jaar oud is en samen met u in dezelfde winkel werkte (CGVS, p. 6) -, naar aanleiding van uw problemen geen doortastende beschermingsmaatregelen werden getroffen. Hiernaar gevraagd zegt u slechts dat uw broers op tijd thuis moesten zijn (CGVS, p. 21). Voorts gebeurde er niets om uw broers te beschermen (CGVS, p. 21). Erop gewezen dat uw broer S. (.) in een vrij gelijkaardige situatie als u zat, zegt u slechts dat ze de vraag niet aan hem stelden en verwijst u naar de machtsovername door de taliban, waardoor ze nu geen andere personen meer moeten lastig vallen (CGVS, p. 21). De machtsovername is echter pas te situeren een half jaar na uw vertrek, dus dit biedt geen soelaas voor het feit dat het merkwaardig is dat er voor uw broer geen voorzorgsmaatregelen werden getroffen. Hij bleef zelfs nog aan het werk in dezelfde winkel waar u werkte en veranderde pas na uw vertrek van werkplaats, al weet u niet hoe lang na uw vertrek dit gebeurde (CGVS, p. 6). Dit komt bevreemdend over.

Voorts kan nog opgemerkt worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven in het geval van H. (...), komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat de taliban toch naarstig zouden proberen om u voor hun kar te spannen, komt dan ook weinig geloofwaardig over. Dat zij aan iemand van wie zij nog geen bewijs hebben dat die hen loyaal zou zijn zouden vragen om bommen voor hen te plaatsen (CGVS, p. 11), komt al helemaal niet geloofwaardig over. Gepolst om welke reden de taliban precies u zouden willen, zegt u dat ze alle jonge mannen rekruteren en dat het niet is dat u iets speciaals hebt (CGVS, p. 20). Erop gewezen dat ze blijkbaar toch hun best deden om u te overhalen om voor hen te werken, gist u dat het misschien was omdat iemand doorverteld had dat u van plan was om uw legerdienst te beginnen (CGVS, p. 21). Hieruit valt net af te leiden dat u de taliban niet gunstig gezind bent. Aan u gevraagd waarom ze u zouden vertrouwen met een belangrijke taak als het plaatsen van bommen, zegt u dat u het zelf niet weet (CGVS, p. 21). Het komt allerminst geloofwaardig over dat de taliban in u een betrouwbaar medestander zouden zien om hun plannen om bommen te plaatsen in militaire voertuigen aan toe te vertrouwen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er geenszins geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u door de taliban benaderd zou zijn om met hen samen te werken, noch aan alle daaruit voortvloeiende beweerde feiten. Zo kan er evenmin geloof gehecht worden de door u beweerde vrees voor de baas van de bazaar die u en een talibanlid samen in uw winkel zag (CGVS, p. 12).

In zoverre u aanhaalde dat de taliban u zouden viseren gezien uw familielid Q. H. (...) eenzelfde lot onderging (CGVS, p. 11), kan nog aangestipt worden dat ook hier geen geloof aan kan worden gehecht. Uw verklaringen over wat er met hem gebeurde zijn immers uiterst beknopt en overtuigen niet. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over wat er met hem gebeurde, zegt u slechts dat hij gevraagd werd om zich bij de groepering aan te sluiten maar het niet deed. Door wie van de taliban hij precies benaderd werd, weet u niet (CGVS, p. 15). De vraag sinds wanneer hij benaderd werd, beantwoordt u met het vage antwoord dat u niet op de hoogte was over zijn problemen maar plots hoorde dat hij doodgeschoten was (CGVS, p. 15). Indien u daadwerkelijk een familielid zou hebben dat net zoals u problemen had met de taliban, kan nochtans verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen aanreiken. De vaststelling dat dit niet zo is, maakt dat er geen geloof aan gehecht kan worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze

gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

In zoverre uw advocate aanhaalt dat rekening gehouden moet worden met het feit dat u omwille van uw verblijf in België kan worden als verwesterd en daarom in het vizier van de taliban kan lopen (CGVS, p. 23), dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwesterding, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In casu blijkt dit echter allerminst het geval te zijn. Bij u gepeild of u redenen heeft om te denken dat u problemen zou krijgen door uw verblijf in België, geeft u aan dat dit niet het geval is (CGVS, p. 23). Uw advocate uitgenodigd om concrete elementen aan te reiken voor uw specifiek geval, blijft zij evenzeer een concreet antwoord schuldig (CGVS, p. 23). In uw geval haalt u dus geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die u neerlegt kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De taskara's van u en uw vader bevatten slechts informatie over jullie identiteit en woonplaats, doch zeggen niets over de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. De bevestigingsbrief heeft slechts betrekking op uw woonplaats, maar heeft geen betrekking op uw beweerde asielrelaas. De enveloppes en het postdocument tonen slechts aan dat u post uit Afghanistan gekregen heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In twee middelen voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 32 van de Grondwet, artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, van *“transparantie van het bestuur, gelijkheid der wapens, rechten van verdediging”*, van een manifeste appreciatiefout, van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de algemene beginselen van bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht”*.

3.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift geen stavingsstukken.

De verwerende partij maakt op 16 december 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer inzake de actuele situatie in Afghanistan.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partij duidt, waar zij de schending aanvoert van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”, niet welk(e) beginsel(en) zij benevens de zorgvuldigheids-, de redelijkheids- en de motiveringsplicht geschonden acht. Evenmin preciseert zij waaruit de schending zou bestaan. Bijgevolg wordt voormelde schending niet dienstig aangevoerd.

3.5.2. Verder wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd waarbij dit besluit omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijken te geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.4. Landeninformatie

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift en aanvullende nota aan dat er een gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *‘Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.’* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door de partijen wordt aangereikt.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.6. Over het eerste middel van verzoekende partij

Verzoekende partij voert aan dat zij een kopie heeft opgevraagd van het administratief dossier maar dit niet heeft ontvangen. Zij ontwaart hierin een schending van artikel 32 van de Grondwet en van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, het overmaken van het volledig administratief dossier is immers van cruciaal belang. Het verzoekschrift in de procedure voor de Raad moet immers zoveel mogelijk elementen bevatten en het gebrek aan administratief dossier belet een efficiënte verdediging.

De Raad merkt vooreerst op dat – anders dan wat verzoekende partij voorhoudt – aan het verzoekschrift geen stuk 3 gevoegd is waaruit moet blijken dat zij om een kopie van het administratief dossier heeft verzocht. Verder blijkt uit stuk 2 van het administratief dossier dat, voor zover de mail van 9 maart 2023 van de advocaat van verzoekende partij betrekking zou hebben op een vraag om kopie van het administratief dossier te bekomen, het CGVS daarop gereageerd heeft met mail van 14 maart 2023 met als bijlage een pdf-bestand inzake verzoekende partij. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij geen kopie van het administratief dossier heeft verkregen zo zij hierom verzocht heeft.

Hoe dan ook merkt de Raad het volgende op. Verzoekende partij gaat er met haar betoog geheel aan voorbij dat zij overeenkomstig de wet van 11 april 1994, en tevens conform artikel 32 van de Grondwet, een recht op inzage heeft, wat haar toelaat om haar dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren. Dit betreft een passieve openbaarheid gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Door aan te voeren dat zij per e-mail om het administratief dossier verzocht doch geen reactie ontving toont verzoekende partij, van wie een diligente houding mag worden verwacht, niet aan dat zij werd verhinderd om het dossier op het CGVS in te kijken teneinde zo kennis te nemen van de inhoud van het administratief dossier en haar verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren. Daarenboven geeft de oproeping van 4 november 2025 om te verschijnen voor de Raad op de zitting van 19 december 2025 uitdrukkelijk aan dat het administratief dossier kan worden geraadpleegd *“elke werkdag van 9 tot 16 uur (behalve zaterdag), op afspraak, en dit tot op de dag vóór de terechtzitting”*. Verzoekende partij en haar advocaat konden overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik maken van hun inzagerecht en hadden aldus de mogelijkheid ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden. Verzoekende partij kon desgevallend nieuwe elementen meedelen aan de Raad middels een aanvullende nota zoals voorzien in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het is aan verzoekende partij om haar verdediging te organiseren en van (een van) de meerdere mogelijkheden gebruik te maken die de wet haar biedt. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.7.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

3.7.2. Opdat een vluchtrelaas aan deze bepaling wordt getoetst, moet het in eerste instantie geloofwaardig worden bevonden. De commissaris-generaal heeft uitgebreid gemotiveerd waarom dat niet het geval is. Deze motieven komen de Raad als pertinent voor omdat ze de kern van het relaas raken en ze vinden steun in het administratief dossier, zodat het aan verzoekende partij toekomt om ze met concrete argumenten te weerleggen. Het uitgebreide theoretische betoog in het verzoekschrift volstaat daartoe niet.

3.7.3. Onder het kopje *“Het relaas en vrees jegens Taliban”* voert verzoekende partij aan dat uit de *“COI-focus van april 2022”* blijkt dat de taliban net de samenwerking en hulp vereisen van de lokale bevolking evenals dat gedwongen rekrutering een praktijk is van de taliban. Zij verwijst hierbij in voetnoot 12 naar het

rapport “EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, p. 69” om vervolgens te besluiten dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Zoals evenwel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing ontkennt de commissaris-generaal op zich niet dat gedwongen rekrutering voorkomt, maar stelt hij op grond van de beschikbare informatie vast dat gedwongen rekrutering slechts zelden voorkomt en dat verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de blijkens objectieve informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Lezing van de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve informatie leert inderdaad dat de waarschijnlijkheid benaderd te worden voor gedwongen rekrutering door de taliban in het algemeen laag is omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering gebeurt doorgaans via familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke banden. Enkel in uitzonderlijke gevallen maakt de taliban gebruik van gedwongen rekrutering. (EASO, *Afghanistan Recruitment by armed groups*, september 2016; EUAA Country Guidance, april 2022, EUAA, Afghanistan: *Targeting of individuals*, augustus 2022; geactualiseerd via aanvullende nota met verwijzing naar EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 39-41). De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst (voetnoot 12: EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, 2022) is dezelfde of ligt in lijn met de informatie zoals gehanteerd door de commissaris-generaal.

Door deze algemene informatie te benadrukken terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een juiste analyse heeft gemaakt van deze algemene informatie, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing die op goede gronden doet besluiten waarom haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is. Zo heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat haar vluchtrelaas doorspekt is met vaagheden, incoherenties en onaannemelijkheden. Deze motieven van de bestreden beslissing blijven overeind waardoor geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas inzake gedwongen rekrutering en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten.

3.7.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

3.7.5. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat “*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*”. Zoals *supra* werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Haar betoog dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven kan aldus niet aangenomen worden.

Ook waar zij doorheen haar verzoekschrift hamert op het feit dat de commissaris-generaal niet tegemoet zou zijn gekomen aan de samenwerkingsplicht, wijst de Raad erop dat de in artikel 48/6, § 1, tweede zin, van de Vreemdelingenwet bedoelde samenwerkingsplicht, dat de omzetting vormt van artikel 4 van richtlijn 2011/95, er niet aan in de weg dat de bewijslast in de eerste plaats op de verzoeker om internationale bescherming rust die zelf alle essentiële elementen voor de beoordeling van zijn verzoek dient aan te brengen. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (arrest van 22 november 2012 in de zaak C-277/11, *M.M.*) de samenwerkingsplicht inhoudt dat de betrokken lidstaat actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn. Te dezen is er echter geen sprake van elementen die niet volledig, actueel of relevant zijn, maar van een ongeloofwaardig geacht asielaas. De Raad benadrukt daarbij ook dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. (cfr. RvS, nr. 264.562 van 20 oktober 2025).

3.7.6. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in diens conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

3.7.7. Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift en aanvullende nota een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 16 december 2025 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De beschouwingen in het verzoekschrift en de aanvullende nota doen hierover niet anders besluiten.

De Raad kan de verzoekende partij vooreerst geenszins volgen waar zij voorhoudt door de afwezigheid van het administratief dossier niet te kunnen nagaan welke vragen tijdens het persoonlijk onderhoud werden gesteld om de vrees als terugkeerder te beoordelen. Naast de vaststelling dat zij blijkens de bespreking *sub* 3.6. niet kan gevolgd worden in haar betoog dat haar inzage in het administratief dossier werd ontzegd, dient alleszins gesteld dat verzoekende partij die het voorwerp was van het onderhoud op het commissariaat-generaal en bovendien tijdens dat onderhoud werd bijgestaan door haar advocaat bezwaarlijk kan stellen niet te weten welke vragen werden gesteld of welke antwoorden zijzelf heeft verschaft, dit alles bovendien nog temeer een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud haar aangetekend werden verzonden via schrijven van 23 december 2022 zodat zij hoe dan ook niet aannemelijk maakt de inhoud van het gehoorverslag niet te kennen. Verder wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 22 december 2022 – dus ruim na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Er dient te worden benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Hoewel haar initieel geen specifieke vragen werden gesteld over verwestering, belette dit verzoekende partij niet om daarover verklaringen af te leggen die zij nuttig achtte. Dit geldt des te meer nu haar uitdrukkelijk gevraagd werd wat zij precies vreest bij terugkeer en of zij nog iets anders vreest bij terugkeer. Aan het einde van het gehoor werd verzoekende partij ook uitdrukkelijk gevraagd of zij alles heeft kunnen vertellen over wat zij in Afghanistan vreest en of zij nog iets toe te voegen heeft (CGVS, NPO, 22 december 2022, p. 11-12, 23). Desondanks zij aldus verschillende keren werd bevraagd of zij alles heeft kunnen vertellen en wat zij vreest bij terugkeer, haalde verzoekende partij geenszins aan dat zij bij terugkeer een vrees koesterde omwille van haar verblijf in het Westen. Het is slechts haar advocaat die op het einde van het gehoor wees op het verblijf van verzoekende partij in het Westen en het risico op vervolging wegens (gepercipieerde) verwestering. Echter, wanneer de *protection officer* het gestelde van haar advocaat voorlegt aan verzoekende partij: “*Uw advocate wijst op situatie van mensen die in België verblijven en terugkeren. Heeft u redenen om te denken dat u hierom problemen zou krijgen?*” antwoordt verzoekende partij met “*Nee.*” (CGVS, NPO, 22 december 2022, p. 23). Hieruit blijkt aldus duidelijk dat verzoekende partij tijdens het gehoor verklaarde geen vrees te koesteren omwille van haar verblijf in het Westen.

Met haar voorts hoofdzakelijk theoretisch betoog in het verzoekschrift en de aanvullende nota inzake “*verwestering*” maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij, die aangaf moslim te zijn en in Afghanistan ook naar de madrassa is geweest (CGVS, NPO, 22 december 2022, p. 3-4), een politieke of godsdienstige overtuiging heeft die in Afghanistan als afwijkend zou kunnen worden aanzien en waardoor zij dreigt te

worden vervolgd. Verzoekende partij toont met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België, dat zij omgaat met westerlingen en haar blote stelling dat zij de westerse waarden heeft overgenomen niet *in concreto* aan dat zij enige gedraging stelt of een levensstijl heeft die negatief zou kunnen worden gepercipieerd door de taliban. De Raad merkt ook op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan (*Verklaring DVZ*, 25 augustus 2021, punt 10 en CGVS, NPO, 22 december 2022, p. 3-4), dat zij aldaar nog beschikt over een zeer uitgebreid familiaal netwerk, waaronder minstens haar echtgenote, haar ouders, verschillende broers en een zus (*Verklaring DVZ*, 25 augustus 2021, punten 13, 14, 15 en 17 en CGVS, NPO, 22 december 2022, p. 6-7), zij hiermee ook nog vrijwel dagelijks contact heeft (CGVS, NPO, 22 december 2022, p. 6), zij ook nog contact heeft met haar vrienden in Afghanistan (CGVS, NPO, 22 december 2022, p. 7), dat zij zeven maanden voor haar verzoek om internationale bescherming Afghanistan verliet, aldus omstreeks januari 2021 (*Verklaring DVZ*, 25 augustus 2021, punt, 32 en CGVS, NPO, 22 december 2022, p. 8) op 21-jarige leeftijd – en dus toen zij reeds gevormd was door de samenleving waarin zij opgroeide – naar Europa reisde, dat zij ongeveer vier en een half jaar in België verblijft en er geen aanwijzingen zijn dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. De Raad ziet ook niet in waarom de “*jeugdige leeftijd*” van verzoekende partij zoals zij betoogt in het verzoekschrift een element zou vormen dat een andere beoordeling toelaat, temeer de Raad nogmaals benadrukt dat verzoekende partij ten tijde van het vertrek uit Afghanistan al 21 jaar was. Zoals ook blijkt beschikt de verzoekende partij in Afghanistan nog over een uitgebreid familiaal netwerk dat haar desgevallend kan informeren over de thans geldende normen in Afghanistan zodat haar betoog waar zij stelt Afghanistan al in 2021 verlaten te hebben evenmin een ander oordeel toelaat.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat zij in België geen traditionele Afgaanse kledij draagt effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in haar land van herkomst. Zij maakt evenmin aannemelijk dat haar kledingstijl moeten worden beschouwd als een fundamenteel kenmerk van haar identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft en waardoor zij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt trouwens dat in Afghanistan ook nog westerse kledij wordt gedragen (cf. EUAA *Afghanistan – Country Focus*, december 2023, blz. 101 en EUAA *Afghanistan – Country Focus*, december 2024, blz. 36). Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat zij louter door het dragen van westerse kledij in Afghanistan dreigt op te vallen.

Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Waar verzoekende partij op p. 39 van het verzoekschrift nog wijst op haar psychische toestand, stelt de Raad evenwel vast dat er geen enkel concreet en objectief gegeven voorligt waaruit kan blijken dat verzoekende partij enige psychische problematiek heeft.

Het loutere feit dat de verzoekende partij enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat niet om aan te nemen dat de verzoekende partij daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat de verzoekende partij deze zou opgeven of verbergen.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “*risicogroep*” behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter algemene landeninformatie aan te halen zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan pas verlaten heeft begin 2021 en minder dan vijf jaar in België verblijft, haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en nog over een uitgebreid netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Verzoekende partij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing inzake (gepercipieerde) verwestering.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

3.7.8. De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.8.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, temeer zijzelf verklaarde dat haar familie het goed stelt in Afghanistan en zowel haar vader als oudste broer werken (CGVS, NPO, 22 december 2022, p. 6 en 7), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om*

subsidaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De Raad herhaalt tenslotte nog dat, waar verzoekende partij in het verzoekschrift wijst op haar psychische toestand, er geen enkel concreet gegeven voorligt waaruit kan blijken dat zij enige psychische problematiek vertoont, zodat haar betoog dienaangaande hoe dan ook niet dienstig is. De Raad herhaalt ten overvloede ook dat verzoekende partij een jongeman is die beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk in haar land van herkomst. Uit haar verklaringen blijkt verder dat verschillende leden van haar familie werken. Verzoekende partij toont niet aan dat zij in geval van terugkeer niet tijdelijk door haar familie (materieel/financieel) ondersteund zou kunnen worden.

De Raad benadrukt voorts dat thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voorligt.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangharar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt.

Haar uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat haar op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 22 december 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont waarom de verzoekende partij de vluchtelingen- en de subsidiaire status wordt geweigerd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen kennelijke beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Gelet op deze vaststelling moet niet worden onderzocht of een intern vestigingsalternatief voorhanden is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van de beroepen zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER